

רפייה של אישה: לתרדרתיה של המיסטייה היהודית

א

באחת מאירוחין של ר' רוד ממאקוב התנסה אחד הבהירים העיקריים בירק ההסידרת ובין המ מסדר הרבני בהירפוח ובירירות מירוחאות; החסידים מראויים כמי ש"מואסים בתורת ר' ומינוחה נזרקה בה אמרים כי לימוד גمراה קליפה, הולכים ובטלים בשיהה בטילה באמרים כי הגולן בשוק ומסתכל בשניהם ומעליהם מהשבה להשיית, בזה עובדים לה"¹. למרות הניתוח והגנהה בין התפיסה הנורמטיבית של לימוד תורה במרקם ההיינאים ובין ה"מינות" שמצויה אותה ביטoria אצל אונשי "הכבה" הרי שעיןן בתיוורה של החסידות בירק אחד ממתגדייה החדיפים עשרי למלך, כי הדרשנות שמייחדה קטנה בהרבה ממה שאפשר להשוו בקריאת שטחית של הדרבים. ר' רוד מכה בשם מינויו את העונה של"לילד גمراה לא הגישה לליימוד הגمراה אלא המסקנה שנגורה ממנה – ישירה בטלה האר"י,² הואר קליפה", אך טיעון קרוב במקצת לטעון זה מכבר בקבלה האר"י,³ יתכן, כי ותפיסה זו שורשים מוקדים יוחר בשכבה המאורחות של ספרות הזוהר. בנים – היא היא שעוראה את בעטו של המגניד. ר' גרש כ"י העיסוק בלהבה לשכירות הקליפה, אך הוא פונה לסוג אחר של לימוד, ולא שבר אה המרצת הנורמטיבית שהעמידה את הלימוד כערוך עליון. אבל גם טענה זו איננה פורתה את התמייהה: הר' הרא"י עצמו גרש כי שעיה של הבהירות עולה בערבה על

1. נפס אצל מי יונטסקי, היסרים ומונגרדים, להלחת הפלמאות בינויהם; ירושלים תש"ל, ב, עמ' 235.
2. להלן תמורה במקצת, ביהוד במערבם הבלתי מוסבר מרבים ליהיד ושב לרבים. וראה עוזר שם, ב, עמ' 115.
3. ראה פר' עץ חיים, הנגאג הילמוד: "עסק ההלכה הוא לשבר את החקלאות".

멤בר במסורת היירודית השנות הרא שאלת מרכזית, שמהקר ההיסטוריה לא נתן את הרעת עלייה. דומני כי סגנית הארגן השרה לגביה כל השלבים של המיסיקה היליה. אך היא השובה יתור וירוח בכל שעוזה מוקמות רעיגות שרגלים לאשיה הובאה. למלון, כי אפשר למגמנים להעתיק חסידיות קרובים למרי לטענות שר, דוד מאקווב מאשים, ככל הנראה בצד, את ההיסטוריה; אך סביר להנראה כי הاعتברות של המוטיבים הנפרדים יוד בפרקם קבוצתי – "כח" – היא מהפכה ארה הפרטם התמיימים לכל מסוכן.

אה סוגיה המשבבה ורכבי הפעולה.⁷ ברצונו להתרכו בהמשך בניתו של דין על התהוננות באישה המצור עצל ר' זאב רולף מז'יטומיר מהך הזרית ש恢עדי ליעיל. רומני בירור של הצלמים של המידר שאל המז'יר, תואמים במידה מסוימת את תיאור של ר' דוד מאקווב, והנשפים מהליד התהוותה של ההסידות.

ב

בפרשת ח'י שרה פורתה ר' זאב וולף בידין על יפי האשה כטפורה לשעשוע שהקב"ר מקבל מהעלמות שברא, המשוללים לאישה; הפיסה זו הרא מביא בשם המגיד ממרוק. בהמשך הבנה אלגורית דאות של יפי האישה הרא מצטט מעשה שאירע בעצירותו של מורה.

ושמעתי מהמגיד צעללה"ה בשלהי מלמד בכפר א' רישב שם בזיהה ר' בא אדון אחד עם פרוצ' אהת יפה תואר ובגילוי הלב עם מקום הרדי' במנגן והסתכל פתא' בלתי מתברין ועליה צער בלבו עד למאך. ואוי החהיל למאוט ברע בזיהה אשר תהלה בדיבור ובמעשה היא שיצרה מבנה בעל משמעות הדשה אשר עודר את המתגדים. אנסח את דברי בזיהה אהת ר' עינתות עשרים להיות מובנים בצורות שרגונות בהקשישים רעיגנים רחביים יוחר, ולא הבניהם של הרקשרים הרהיבים יותר ניתיגות הפרטים להתפרשות ברכבים שנותה. במרקחה דלעיל הצעגת הסהכהיות באיש ששלצמה והבקורת על לימוד הגרא כשלעלמה לא עודר כל קושי, אך שילוב של שתי עמדות אלה יצר מבנה חדש, שהייתה לו השראה על הוגים הhabim יותר מהד גיסא ועדר תגבורת הריפות מאידך גיסא. בימים אחרות, נסיך להחשיפת מקרות ונטישן להעלאת את ההידוש הרעיגני הרי הבונה של השלתבריות של רעינותה שהרי בבר נמצאו עשויה להיות ביטוי להשנות החשובה יותר מכל רעיון הרש פרט. לשון אחר: ארגן ההוור שירה בונמצא זה בפניהם. או צורה הדרן לגורש אורה ההרצאה. רגנה זהה תכילת הדרק.⁸

- על סוגיות ארגן הדרן הוגר בחסידות ראה גם מ' אידל, "ארץ ישראלי הרים מהלומות... מועל לנפש שבעתיהם מהלומות". מצוטט אצל ר' אליעזר איזכרי, ספר הדרים, ירושלים תש"מ"ד, עמי רונד; ריעץ ובלבוסקי, ר' יוסק קארא, בעל הלהבה ומוקובל, תרגם יאיר צורן, ירושלים תשנ"ג, עמי אידל, קבלה נבאית, עמי 73-74; ר' יוסק קארא, בעל הלהבה ומוקובל, תרגם יאיר והתבוננות מיסיטית ראה שלום, דברם בוגר, עמי 337. על היגיון בין 170. עליון גיגיון בירור מליימוד.
- ראה אידל, הסידות, עמי 256-258. ר' יוסק קארא, בעל הלהבה ומוקובל, תרגם יאיר והתבוננות מיסיטית ראה שלום, דברם בוגר, עמי 145-145.
- אור המאייר, ניר-יוקט, דף ש' עג'ג, וראה את דברי החקרים יותר בונושא זה שם, עמי 1-6.
- שער האדבה, פרק ד; ראה אידל, שם, עמי 137 וAIL, והערכה 38 למקמן.

ニסין זה של קראיota משפטו של המגנבר הידרעו – משפט ברוח לאמרי כשלעצמם – מעלה שאלה לגמר לא פשיטה לגביה הבנה ההסידורה בתופעה רהוניה ורבנית, כאחת. האם על החקרים לבולוש אהה מקהויה של ההיסטוריה בעשיות ובגנות, וכאשר יימצא המקרות תובן ההפעה עצמה, או האם היפרוש אחר החרשנות המהשכניתם שבמנגינאים הרא המפתחה המהוולוג להבנתה של התגועה הימיטיה זואת? לדעתי שתי הagiostot הלאו – הביברליש אחר מקרות והניטרין להגדיר את הידרוי הרעינו או המיסטי – נחצורת, אך אין ברכון לעונת על השלאות העיניות ביהר בדבר מהותה של ההיסטוריה. אם העשיי לעיל נבונה, הרי לא דברי הרא"י על העיסוק בוגרא בקילפה שיש לשברה ולא הדרים שהוואב בא בשים חמה, על התבוננות בזיפיה של אישה שוררו גובה שלשיה; אך דומה שהרכבתם בהגנות, בדיבור ובמעשה היא שיצרה מבנה בעל משמעות הדשה אשר שארו את המתגדים. אנסח את דברי בזיהה אהת ר' עינתות עשרים להיות מובנים בצורות שרגונות בהקשישים רעיגנים רחביים יוחר, ולא הבניהם של הרקשרים הרהיבים יותר ניתיגות הפרטים להתפרשות ברכבים שנותה. במרקחה דלעיל הצעגת הסהכהיות באיש ששלצמה והבקורת על לימוד הגרא כשלעלמה לא עודר כל קושי, אך שילוב של שתי עמדות אלה יצר מבנה חדש, שהייתה לו השראה על הוגים הhabim יותר מהד גיסא ועדר תגבורת הריפות מאידך גיסא. בימים אחרות, נסיך להחשיפת מקרות ונטישן להעלאת את ההידוש הרעיגני הרי הבונה של השלתבריות של רעינותה שהרי בבר נמצאו עשויה להיות ביטוי להשנות החשובה יותר מכל רעיון הרש פרט. לשון אחר: ארגן ההוור שירה בונמצא זה בפניהם. או צורה הדרן לגורש אורה ההרצאה. רגנה זהה תכילת הדרק.⁸

- ההתבוננות... מועל לנפש שבעתיהם מהלומות". מצוטט אצל ר' אליעזר איזכרי, ספר הדרים, ירושלים תש"מ"ד, עמי רונד; ריעץ ובלבוסקי, ר' יוסק קארא, בעל הלהבה ומוקובל, תרגם יאיר צורן, ירושלים תשנ"ג, עמי אידל, קבלה נבאית, עמי 73-74; ר' יוסק קארא, בעל הלהבה ומוקובל, תרגם יאיר והתבוננות מיסיטית ראה שלום, דברם בוגר, עמי 337. על היגיון בין 170. עליון גיגיון בירור מליימוד.
- אור המאייר, ניר-יוקט, דף ש' עג'ג, וראה את דברי החקרים יותר בונושא זה שם, עמי 1-6.

למרנו כי המשעה ארע בצעירותו של המגיד הגדל, אשר מלהוּר כاز בהפלי ר' זאב ווּלְך בהמשן: אמן יתפרש על פי דבינו כי רבי עקיבא ראה את היופי שללה שהוּא בתכליה הירפי עד מאר. והתהייל להבונן בסכלו מאייה מקום ומשך בוּי ווּפי בזה בעולם. הלא היופי והנרי נמשך מהשכינה שהיא הינה עשוּה להוּר פיתוח נקודות בהמשן. עיקר המספר של המשעה הואר, שיפי האישה עצה שיש לנוּם הגובר אשר התהדר אה האם הדרי ממשיכוּוּ אל גופה של האישה. ר' דב בער סיפר כי התהדר במחשבר על הילך היופי והנרי של היופי הגשי, ומצע שראסיתו בזרע שנוצר ממאכלים מאסם. מורה באנ בפירות היופי לגורמים שמהם התהדרה והרגשה אופיים השלילי, וזהת כדי לגורם להאה ולהתקלהות מן הדרה המשוכנת. לפניו מעב הפון לך שהוּה מצעת מהתפשטו גורבן שיש הנוּ אמן התלבשות השכינה. והנה אם מצעת הוּה על הגוּני בתפשטו אל הגוּני. בתם טמא בגרען עכור ועפר של גוּים נמצא יש גוּני להבואר ידי' ברדי טוב, כי מעלה אוּתם לשורשם. אכן, באם שהוּר רואה התפשטו מ מקום גבורה ורעה ל مكان נמרך בזה הקלייפר, ועפירות. ועל קה שונת השכינה אל הגוּני בתפשטו מ מקום גבורה גבורה גוּני אש"ל שבמדורה. ר' דאי בכה ר' ר' על הא שופרא שנמשך מקום גבורה גוּני אש"ל דג'ה עתה בל' בעפרא גוּף טמא ועפירות, בלתי תועלה עד התאנא לברוא עולם מירפי הנוּל.¹⁴

ר' עקיבא מלהוּר באן כמי שפונה בפעלוּת השגניה, "ההשחוך", אל המגיד של היופי, מערכת הספירה והשכינה. כאן יש לנוּ רדייל בהתייחסות ליפי: הואר מועלה לרוגה של השתקפות הכרות האלוהים. במלים אהרות, בעור שבעלב הראשון פונה ר' עקיבא, ומזהו המגיד מוריין, אל החומר סדר להמתה יוזמה, עתה פונה ההסיד אל האלהות כדי להבין את עצם הימצאותו של היפי בעולם. איש'ה יפה, אבה אלא השתקפותו של השכינה, ובראותו איש'ה יפה – גם אם דיא עוברת שבודה זרה – עשוּה האדם, לדעתה ר' זאב ווּלְך, לתפנות במראה היפה שללה את אחר המראות הנמצאים בשכינה, המכפלת בתוכה את כל "ההמינות", דהינו את כל המראות היפים.¹⁵

ר' עקיבא מלהוּר באן במעין פילוסוף אפלטוני; הוּא "מהבונן בשכלוּ" ר' זולְה מַן

ג

המחבר היחסרי אינו מסתפק בപיסגה ההלמונית, הගשת כי ר' עקיבא צפה ברהה הדריך את גירוה של האיש. תפיסה זו מאופיינית במילים "עריך" במאת הבנה".

11. ראה שיר השירים א, ה; ה, ט; ג, א. 12. ראמבי תיבות של שחר אור המאיר, דק רצע ע"ג ע"צ. 13. ראמבי תיבות של חסד, גבורה תפארת, שם אברהם, יצחיק ויעקב. והשורה גם אור המאיר, דק. 14. שט, דק ע"ג ע"צ. 15. הגדה זו של השכינה מזכירה בספר ההור, א, דק פח ע"ב; צא ע"א. וראה E. Wolfson, "The Hermeneutics of Visionary Experience: Revelation and Interpretation in the 'Hermeneutics of Visionary Experience: Revelation and Interpretation in the

רונית של איש : להולדותיה של המיסיקה היהודית

ההדרה הגדולה על שורש הדרבים. לפניו של הדרה מצעיָן ונדיר למד במשמעותה הילודית – אל מטבחה של הדרה רחבה ועמוקה של פעלות קונטפליטיבית ותוצאה תאגודית מבלי להזדקק לקרים מצויה בשלבי. מטבחה של הפעילות הקונטפליטיבית המבוקשת לעלומת הדרט למקורו, שהדרה מטבחה מטבחה במדהה רבה אה יהודו ועצמותו של פרט זה. במרקחה שלנו גורמת הפעולה מטבחה לבייטול היופי מהוד הדרך השנינו הופן ואילו לפי הדרך השנינו הופן מטבחה לאשנה לא מטבחה אינה אחד מוגן ובמסגרתו של יופי נשגב ומקיך יותר – יופייה של השכניתה. מכאן האשה להשתקפותה של יופי השכניתה העגינה, בדיקות בפי המגניך בודקה ששל יופי השכניתה בගות, והיטב ²⁰ והיטב בידין אחר על הילופי:

המציאות הגדירה אל מוקד הירفي בעולם העליון.¹⁶ לפניו מוקבילה לטענו של ר' דוד מאירוב, הנורס כי העלאות המהשבה לברא שמהרדהש את המסתכלות באיש מארוב. מן הרואי ליהゲיש אתathy הנקודות המרכזיות בדורות המתגדר היא עבורות הבודא. על הצלת המהשבה מחד גיסא של הסדרים, שיש להן מוקבילה אצל ר' זאב וולף: העלאת המהשבה מחד גיסא ועבורת הבורא מאריך גיסא. אין ספק כי הפעילות היא גלגול מעניין של השגיה אין לה מוקבילה בהגותו של אפלטון, ושוד גוזר לנשוא זה בהמשך. אולם הגנזה ההתבוננות מבהית מהדרשו של אפלטון; שם האלווהות היא סטיטה, ואין לה כל דיקה להתבוננותו של הפילוסוף אוד להרדר ההתבוננות. במירוד ברור בדור ר' זאב וולף, כי הבודא נהנה או משועשע מן הירפי הארץ-כארש המיסטיות מגלים את מקומו הפליאן ומהוירם אותו למצוואו. תפיסת תאורגיה גם היא בשם

... “...הַשְׁאָלָה הַלְּבָדָה, עַקְבָּב בְּבִיאָה הַלְּבָדָה, שְׁלַחְתִּי...”²¹ בְּנֹת צִוְּרָן רְבָּל לְמַשְׁלִיכָה רְבָּל הַאֲשָׁה
הַתְּהִרְחָה בָּאָה מַהְעַלְתָּה...”²² בְּנֹת צִוְּרָן רְבָּל צִוְּרָן וִסְמָן לְרָפִיעָה
[=כְּנֶסֶת] בְּנֹת צִוְּרָן בְּלֹמֶר שְׁהָרָא רְבָּל צִוְּרָן הַתְּפָאָרָה כְּיִי

הנ"ל, אוניברסיטת ירושלים.⁸¹

20. *ואה שם, עמי, העלה 332*.
 21. *שיר השירים ג, יא.*
 22. *בஹל של גנדיינו עול ר אהרן בהרבן מהדורות רבקה ש"ץ-אופנהיימר, ירושלים התשל"ג, עמי, 29-30.* קטע זה
 מופיע בכרך רביעי, מהדורות רבקה ש"ץ-אופנהיימר, בוגוט לאדמונד אבר גולדמן הילדה הילדה. *רב י"ע*

ותשוקת נפשו של איש היהרלי במערבו ותורחן ומעשה המצרי הכל עבר

צורך גבורה לעשות נחתה רוחה ליזור ולתוךן ל"ה"²⁵ אשר זה עירק תכילת עבור,

הארדים בעור"ץ וכליות התרורה ומצוות הכתובים בה כל עירק אינן כי אם הקון

ההאצונוטריה ניסתה לנשל אפרחות זו. אפשר למצוותם בחסידות את המתה הווה

בפילוסופיה שבין הקדרתנו הקדרתנו יכול היהשה יכולות להעלוה, לשודש

עמדו, של תורתיינו הקדרתנו הקדרתנו יכול היהשה כל עלה, לשודש

רלמךו.²⁶

מיהי האנטולוגיה המשתקפת כאן? בוגר להפיטה האפלטונית או הגאומטרונית, שלא ראתה בرع ישות העומדת בפבי עצמה – ומשום כך אפשר היה לאראות באישיה שלב שבבו הצורה והחומר משאלבים, ללא כל קונטציה דמגנית – הומפעתם של המונחים נצוץ וקליפות מלמהות על תמונה שלם שאינה משלהבתיפה עם הגישותה שהAIRת לעיל. הניצוץ איננו האצלה של כוח עליון שיזקתו עם המוקד לא נותקה, ומשום כך אפשר לעלות באמצעותה הנדרלה אל ראשית ההויה; הניצוץ הואר שבר אללה שעלהה שללה ההויה הנדרלה אל ראשית ההויה; ומשום כך אפשר לאלה שעלהה שללה ההויה הנדרלה אל ראשית ההויה מפgesch בין האורי החקלאה. ההפרדה ביןיהם היא משעה תחיקן, שיש לאלו אותו. האיש היא מפgesch שהייא אפשרה בשל האנטוטולוגיה הדואלית. גם כאן התפיסה התארצנטיריה ברורה: החיים הוהים סובבים סביב ציר התקון. אורם עתה מהארת הרוך להשגה החקלאים: תורה ומצוות. וורי תאורגיה קלסית גוסח הארי. במקומות הביטר

חרור ר' זאב וולך המטרה התאורגית הגוארתית של בנייתה של קומת השבינן.²⁷

במידה מסוימת אפשר לדבר על החרור הירופי שנפל בклиפורה אל מקרור וכחצאה

משה אירל

324

ולין הטבונה של ר' רוד ממאקוב בדור היעירה לשורקים כדי להתבונן באישה. היגישה הפילוסופיה הקונטנטטיבית בעלה המגמה האנתרופו-צונטראלית הנירה מקרים מסוים לההשתלה תהילך של התבוננות ביפויה של אישה, אך הגישת התאorigית-

מהלמנה לפנוי אישה יפה, או האם יש פחה להבנה כי אפשר לסייע למקירה בך דומה. האם זהו מקרה בעלה של העולות אה מהשבתו לבוראו באשר שהאדם הולך לשון, כדי ר' דוד מאקו על החסידים? הגישת המקרים לביבה זו, האSTER את הדבוקה בימי הימנה, איננו מוציא מכלל אפשרות יימה להתקלה קערה אשר התאפשר מהלך של העלהה המההשלה. מעוניין לציין כי בדרכן אחר, שגם בו נברת אישה, מתאר ר' זאב וולך את היחסים המיסטי בעקבות שיר השירים מתרחש בשורקים וברחובות: "גם שם אבשהה... שאהבה ונPsi להולות ולהגביה אותה לשרם וזה פשות נבליה" בשוק.²⁸

7

נעבור עתה למכרז אדור של תפיסת המגיד ותלמידו ר' זאב וולך את יופיה של האישה. בדרכם לעיל הרגשות המהבותן, המטղל לעברן מן הגשמי אל הרהנוי, וריאנו שפיעולה זו גורמת להגאה אצל הבהיר. הבהיר אחר של הגשמי אל המופיע בהקשר למראות שדרן בהן לעיל הבהיר הבהיר של העלהה ניצבות מביתו מהדרשו של הארי. במכבאה מספר מגיד דברי ליעקב הופיע המונח ביציען במציאן את שבינו של הינו בתוכן גוף האיש. מונח זה נמצא בהקשר דמותה גם אצל ר' זאב וולך: ר' עקלבא בכח כיוון שהבבין את ביליהו של הילוי, ואדי הואר שיטוט אל מדבר על שיר אנטמי באישו, ללא כל פעילות מהבעונת, הרי בחסידות האישה אירה משנתה, אלא המיסטריקון מעלה את מהשבות את הדרה להשכלה בכל הדרה. הדרה להתגדר וריאנו העלה את הניצוץ המלומבשים בה מהאייה נמושך וויפי שללה ומילא הוכחה להתגדר וריאנו העלה את נצוץן מקליפותה. ככל העולה שככל מגמה האיש. תפיסה זו, העוסקת בניצוצות האדריך, נחשביה בעניין רוים אופיינית להסידות דודא. השורה לטקסט אה שבראה מקרים אה המשותה ואשר צוות ביריסדים, והואר גורס תפיסת דוגמה, אצל ר' אליעזר צבי מקברנו, זך בימי, ירושלים חשלג, עמ', קעא, שידין אצל אילן, חסידות, עמ', 130 הערה 375 הקטע מדרבי ר' זאב וולך מיזטומר המצווטם בעמ', 376-377 ובייחור א. 23. ספר גוטר חסיד, ירושלים המש"ק, עמי כב. לרעיה צדק ג' שלום ביבוקהן על גישתו של בורב, שהציג את הגישת "ההונגרית" של החדידות; ראה דביבים בגן, עמי 1-376 ובייחור א. 24. אור המPAIR, ר' זאב וולך מיזטומר המצווטם בעמ', 376. 24. אור המPAIR, ר' זאב וולך ע"א; שם מודבר על העלהת האדריות וציפוריהן. אין מקורה להזכיר עיוון נפר לסתוגיה המיסטריה והגיהה השלשונית, שהיא סוגיה מרכזית בחיבור זה. וראה ליקמן הערה 55. 25.

אמבירולנטி לשימרוש ברכונת האר"י, ומהן הסתמכות על הבהיר"ט היה מנגה תפיסה אומץ-תיליה יותר לכונותה בתפילה.¹³ למדנו שוב, כי המודל הרו"ם מונחים של סגיא ספרות שמשם הם נזירים: המודל הראשוני עיקרו איננו סוטה מין מספנות הרכנית; המודל שבעה אחריו מבהינה הירארכית מקרור בקבלה; האר"י;

二

ואכן עירון בלבשו של ר' זאב והולך בפתייה הירון על המודל שנאנו מנהה כה המחבר רואה אותו בגבו בירור מלמד, שזו הiyתת גם הרגשותו: "אמונם יתפרש על פי במציאות ההתבוננות באישה אפשר להגיע אל הבורא, "להעלות את המהשבה", ותוהי המציה עבורה השם ההסידית. מתייחסות מוסימת קיימת בין מודל זה ובין המודל השוני, כפי שדבריו של ר' זאב וולך על כוונתו האר"י מלמדיהם, אך אין מטה זה גורם לדחיקת גגלי הכרונות הוליראניות באופן מהלך נسألת השאלת: האם המודל המודרן על ההגבנותה, העוסק במעבר מן הירופי התחתרן לעלין, הנו המצאה או חידוש חסידי? מהfork עירון בבחבי המגיד מזריר' ותלמידיו דומה, כי זהו המ丑ב; אין הם מוכרים מקרות לדעותיהם בדרך כלל, אך הדבר בולט לדעתו במרקחה שלנו במיוחד.

לדעתי משקפות המבואות שהabanו לעיל יעבור של היפסה שמצויה מראשה החסיקות, ומרקחה בקבלה, היפסה אשר עסכה בתבוננות באישה ובגהענה אחר כך להגבנות בשכינה ולברכה בה. כוונתי למשל המפורסם על יושב הלקנות ובת המלך של ר' מzechק דמן עבר, שהשתמר בספר ר' אישת הכמה לר' אללה דה ריאש.³² משל זה היה ירע יפה לבועש"ט, כפי שצינו בבר ההורקים,³³ ובאיו כאן.

3.1. ראה ו' ש"ז-אופנהיימר היחסיות כמשמעותית, ירושלים התשכ"ה, עמ' 133-135, ולהלן

3.2. העלה ראה לעיל העלה 5 ולJKLMן תערה 38.

3.3. מ' פינאואר, בימי צמיחת הטע"ח, עמ' 208-209, 234, 261; ג' גוטס, מ' פילנאהר, בהן דן ו' הקר (עורךם), מהקהרים בקהל, בפילוסופיה יהודית ובספרות המוסר מוגשים לישעיה התשבי, ירושלים תשנ"ג, עמ' 576-577 ורבו גולדרייך בהערה 38 לפקמן. וראה גם י' תשבי, החקרי קבללה ושלוחה, ירושלים תשנ"ג, ב, עמ' 501-502, אשר דן ביהם לירופיה של אישה אצלא ממהדרי ועצל ר' ברוך מקריסטוב, מבלי להזכיר את המקרור אצל ר' ייעצח דמן עכבר. וראה גם גם את המensusט לעיל בהערה 16.

מכך על בוניהה של היפה בנים כהילק העלאה ניערות גם גראמת נחתה רוח, ומשום כך לפננו שילוב מודרג ההיון על ידי הלאווגה, כפי שנראה בסעיף הבא. ה

ברצוני לסקם את שלישת המודלים שהואר אגב פירוש דברי הגמרא על רוק, שחווק ובכבי. המודל הראשון רואת בהיפי הוצאה של התהוותה הסרת משמעות של יטרותה שפלים ומאושם, ועל ההסיד להתרחק מהקניתה כל ערך ליפוי זה. המודל העני רואת ביפי האשאה השתקפות של יפי השכינה, וזיקה זו מזינה גישה חיובית יותר, המאפשרה לאדם להעתה מז הגשמי אל הרוחני באמצעות ההתרוננות, הגיישה שלישית מוניהה נפילה של ניצוצות בתוך הקיליפת וಗולםם בירי המיסטיקון.

שלישת המודלים מוצגים כהרי פועלה בעלות המקף, שנבוארה משלים זו את זו. למודלים אלה מקרודות עיוניותם, ריאני רואה כל צורך ולא אפשרות להציגו ביחסו שהגשר בינום. אולם דומני כי אין מדובר כאן בדרבי פועלה שרות ערך. הגישה הראשונה היא בהינתן "סדור מראע", ואילו השתיים האחרות הן "עשה טוב". הגישות התאorigיות הן, לדעתי של ר' זאב וולף, תפיסות עדיפות של חיים דתיים. היחי מרגג את שלשות המודלים בדילקמן: המודל הראשון נוגע לאדם בלבד, ומרחיק מן הרע; המודל השלישי נוגע לאלהות המתגללה, הן נוגע למקומות והן ניצוצות שנפללו או נתבלשו בעולם; ואילו המודל השני נוגע למקומות והו אבורה עצמו, והו אמודול ההשיבות ביהר. כפי שצינתי לעיל, המודל השני השני מוצג כדרך לגורם נחתה רוח:

ראיים המשכילי יתנו לב לדעת לעשו בחתורן ולרמו בעילון ולהשיג משם עולמו... ככל יתכן להם להעלות התפשטות האורות למקרן אשר היה שם אهل, בתהלה מרום שבה וזה מכביל הקב"ה הוטה תעוג ושם לחראת הפההדים אשר דעה יפה להעלר' הנכזצין קדרשיי, ממקומורה הנמרובי.²⁹

המודל השלייש, המבוסס על העלאות נעצרות ותיקון, קשור במפורש אצל המהבר החסיקי, בתרות הלויאנית.³⁰ והנה, בכמה מקרים מביע ר' זאב הילך יחס

לעומת זאת, קבالت הא"ר השתתבה באיליה הראשונה, שמיינגה את לימוד ההוראה האינטנסיבי עם פורטיקוות לראייניות, וthonר נציגים של אליטה זו צמיהן, ביטופו של דבר, בכלי המהונגרים להסידות: הגרא"ר ור' חיים מOLORן. באילטה זו לא צמה שום ניסין להריהב את גבולה העובה בחסירות, ומי לא מרים של שורקים – לא ייכל להפנות מקרים של רעינותה מסרימים מנקה לעתים נופך מירח להגאות ומעשה באסכולה מסרימית.⁴⁷

לדעתי לא די להזכיר את העולם החסידי בוגריה של תולדות הריעוניה, המהפשח ההייה שנינה, והברורה שهما בירוח מתרן המיסטיות השוננה שנפוצו ברפובליקה הצרפתית, ובתבב"ד הiyתה שונגה מזו של אנשי קליריים שננים או של המתגננים מאורה ואך בבחב"ד. מורי החסידות בהריה וצירפו יסודות והוננים שהחאים לא-אך-אלה, שהם יותר. מורי החסידות בהריה וצירפו יסודות והוננים שהחאים לא-אך-אלה, בין היתר, הבינו או ניחשו כי יוכל להיקלט בזיבור רחוב יונה. ברכה זו בלה, בין היתר, הדרבר שהמההך בינה "רדריקלייז"; ואילו היחווש שבחמשת החסידות וברורכי הדרבר, הבלטה של יסודות מגאים⁴⁸ שנעמו פהות להפה של האליטה הקבלית הראשונה, התהנגרות שלה לא יובן כלל הבנה כל היסודות שההשלבר, ולא רק "הדריקליים" שביניהם.⁴⁹ רainer לעיל ביצד הפסה אפלטונית נקלטה בקבלה בשליה המאה ה-13,

היתה שולג אצל רוב מורי החסידות בהשראה להיבורים שכתבו בקדושים שבחב"ד רוחניים שהתרכבה בקדושים קבליים מוכיים בקדושים הרא"ר, דוגמתה הבודנוה מתחדיגות זו קרוב אני יותר ליגישו של בובר. השורה של בוגר, דוברים בגו, עלי".⁵⁰ מבחן מהתחדיגות זו מודרני של בובר. השורה של בובר. השורה של בוגר, עלי", 368-365.

זהו לדעתי המקרה של המודרני שמקורותיו הקבליים וגנולוי החסידים הוציאו בהרבה בהיבורי על היחסים מגני שמקורותיו הקבליים וגנולוי החסידים הוציאו הצעמתה היסודות הוגמים מאיין ימיאן להגן על הדבקות מחד גיאס. 4.7

ברצוני להזכיר בקדושים, ואני מודרן למחרת זה בחסירות אופי משלאן. 4.8

המיסטייה הרו"ה בשל השינויים מאיין ימיאן בקדושים אחר, על פורודם שונצער בחקר ריגונת וצורה התהנגרות הרגיגות, ובצורה מוגבלעה היה המונה למיצין ריעונות מתרשים, ביחסות, ובכפי שהחומרם השם ביחסות גם החדרה אילים הורות למתקהנו המאלך ביחסות, ובכפי שהחומרם השם ביחסות גם החדרה אילים הורות למתקהנו המאלך של פיאק"ז מתרבר, כי עונות "דרידקלילים" שנחשבו יצירתה של השבאות ומשם הדודן להסידות נמצאו גם בסיפורות המוסר הקבלית, שאין להנega ביריה השמרנית שבדך, מבענין, שפייאק"ז, שפונטנוות ממעצין, והמשיך להדרק למונה רודיקלי. ונשאלה השאלה לא-אך-הרא"ר, על ידי, הטעמה של מודלים מהשבות שמקורים באסכולות קבליות לא-לראייניות.⁴⁴ בili, מאין אינטלקטואלי, אשר תמודד עם המשמעות (אבל יבהיר במקום זהה על הישבותם של מונחים שמקורם באסכולות קבליות לא-לראייניות).⁴⁵ במקום זהה על הישבותם של מונחים שמקורם באסכולות קבליות לא-לראייניות. תייגאנש הינה פונטנוות של החסידות, שהו"ז או בהמשך שבולו"ה לא התרברן, או במאפנאות גם במקרים שאפשר למצוור מקרות לעדות "הדרשות" אלה.⁴⁶ לדעתי מה שקבעו את פוטפה הרו"ה של תנוועה זו או אחרה הורשת הפרשנית הבורחת ונסנתה מונחים וצורה האגן של רעינותה, המאפשרת היורצורה של רעינותה, המאפשרת השתקבלו בסיפורות המוסר, ללא התגנוגות מושמעותית, והתקבלו אחר כך האם רעינותה השתקבלו בסיפורות המוסר, המונה דה הרא יתמי למה שרותה בתרבות מסורתית, ורק פרשנות בהסידות, הם "דרידקלילים"? היר מונה דה הרא יתמי למה שרותה בתרבות מסורתית, ורק פרשנות מצמצמתה של היהדות בגדה יבשה ומאובות מצדקה אה בינוים של רעינותה מסויימים "דרידקלילים". הגדה אהת של היהדות, בגדה פורהה ורינימה יותר, משפט את הקלע משמרוש בלח מושבל במלגה זה. כך הדבר במקירה שלנו: הסתכלות באישיה, וכללה להובל את האדים לדרגה גבורה של הכרה דתית, ואmun זה המתבל אל אישים שעיו בקונסنته בעלים הקבללי, בוגר ר' יצחק דמן עבו ור' אליאור ואחר כך בחסירות, אין לנו בערין רדריקלי, גם אם ר' רוד ממאקו"ב מתח עליון בקרות. על שאלת הדריקליים הדתי נבדלה, בוגר ר' אליאור ור' אליאור ור' דן (ערכאים), קולות רבים, ספר הוכרן לרובקה ש"ז"ז אופנהיימר, ירושלים תשע"ז, עמ' 380, ורא"ה העה 52 למקן.

מיכאל גוטמן

„מִתְרָאֵל צִנְעָרִים“ : הַרְבָּה הַרְיָה אֶלְעָלָן רַבִּי בְּנַמְלֵא מִבְּרָסֶל

24

ט'ז

עת לכל חפץ ומקום לביל השקיות הללו, ואין ספק ביבולין לסייע לנו להסביר היבטים מסוימים של פעולת הריקוד בכלל וביתויר האמנויות רהבותיהם לאפרים בפרט. דרך משל, ונעים לעגד עינינו תורה אחת הכתובת בספר דגל מהנטשת על למורה ר' משה חיים אפרים מסורליקוב (1733–1800). המורה מתבססת על משל שטע מלבו, ר' ישראל בעש"ט, ובה הוא מנסה להסביר את צירוף המשגאים הנוגדים בפסקוק "וכל העם רואים הקולות" (שםoth ב', ה), המופיע בזיהה למעמר הדר סיינט.

1. הספרה בנוסח זה עשויה ביהור: הקורא בן ימיינו יכול עדרין להפקיד תועלת מקריאת הרהורי.

בישראל, in *Art*, Nashville & New York 1963, Part I בירבותי ובילוגרפיה: J. L. Hanna, *To Dance Is Human: A Theory of Nonverbal Communication*, Chicago & London 1979; P. Spencer (ed.) *Society and Dance*, Cambridge 1985